

чистваме и превръзваме раната. Шишенце съ одеколонъ изигра ролята на дезинфекция, а чиститѣ джебни кърпички — на бинтъ.

Часътъ е вече 5 следъ обѣдъ, а ние сме още на 2000 метра надморска височина и далечъ отъ подслонъ. Пъкъ и съ раненъ човѣкъ. Първиятъ ни планъ за връщане по другъ пжтъ, изъ долината на Лепеница, се изостави безъ разисквания. Взематъ се незабавно нови решения: единъ отъ другаритѣ да бърза за Чепино и още сжщата вечеръ да изпрати човѣкъ съ конь; другитѣ четирма — повечето жени, да вървятъ по сжщата посока за нощувка въ селото, като оставатъ часть отъ дрехитѣ си, а останалитѣ двама и ранениятъ да останатъ въ планината и дочакатъ коня.

Ранениятъ, опитенъ планинаръ и добъръ познавачъ на наши и чужди планини, настоява да вървимъ надолу, като се подпира на пикела си. Но ние се боимъ отъ усложнения, каквито може да предизвика едно ново възможно кървоизлияние. Затова го заставяме да се подчини и седне на направената отъ пикела и свободнитѣ дрехи носилка. Съ чести почивки, стигнахме до в. Чадъръ на около 1600 метра надморска височина. Спрѣхме на едно заветно и съ много сухи дърва мѣсто и накладохме огнь на самия пжтъ. Болниятъ се разположи около веселия огнь, а здравитѣ се запретнахме да беремъ повечко дърва и намѣримъ вода за пиене. Докато свършихме съ тѣзи приготовления, мръкна.

Бѣ топла и тиха великденска нощъ, но безлунна и тъмна като въ рогъ. Боровата гора усилва тъмнината и безмълвната тишина, нарушавана отвреме-навреме отъ печалния повикъ на улолицитѣ. Насѣдали около огнището, въ полудрѣмка очаквахме пристигането на желания коняръ. Едва въ всрѣдъ нощъ пристигнаха двама любезни помаци съ единъ конь. Изъ тъмнината се губили на нѣколко мѣста, но успѣли да пристигнатъ благополучно. Намѣрихме за неблагоприятно да тръгнемъ